

Voor jou wil ik de allerbeste mama zijn

Annemarie van Heijningen - Steenbergen

VOOR JOU

WIL IK DE

ALLERBESTE

MAMA ZIJN

Belevissen van een
N.I.E.T.-P.E.R.F.E.C.T.E.
moeder

Voor Marvin, Manuel & Anne-Lynn

Ontwerp en illustraties omslag en binnenwerk: Studio Vrolijk
Foto achterflap: Gert-Jan van der Tuuk
Foto pagina 31: Monique Verdegaal, www.fotograafonderwater.nl

ISBN 978 90 239 2096 0
NUR 401

Een aantal van deze columns is al eerder gepubliceerd in *EO-Visie* en in het *Reformatorisch Dagblad*, en is overgenomen met toestemming van de Evangelische Omroep en ErdeeMedia, waarvoor dank.

Deze uitgave verschijnt in samenwerking met de stichting Chris.

© 2011 Uitgeverij Boekencentrum, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

*Je kind heeft geen goede moeder nodig,
je kind heeft j ou nodig.
(vrij naar Adrian Plass)*

Woord vooraf

Ik ben een fan van Annemarie geworden. Niet omdat ze regelmatig onze liedjes aanhaalt, niet omdat ze af en toe net zo'n kluns is als ik, niet omdat ze hét handboek over opvoeden heeft geschreven... Maar omdat ze dit alles op zo'n herkenbare, grappige, ontroerende, eerlijke en heerlijke manier heeft beschreven.

Wat een schrijfster!

Een aanrader voor alle moeders én oma's.

Elly Zuiderveld-Nieman

Inhoudsopgave

Inleiding	10
-----------	----

I. Van alles en nog meer (2007-2008)

1. Loslaten	13
2. Tafelmanieren	14
3. Troubles & Trials	16
4. Alwээр verkeer	17
5. Het kwaad straft zichzelf	19
6. Holy shit	20
7. Kapperleed	22
8. Mamajeans	23
9. O Westerbork, o Westerbork	25
10. Anti-zaterdag	26
11. Zwemles (1)	28
12. Zwemles (2)	29
13. Zwemles (3)	30
14. Het absolute niks	32
15. Glimlach	34
16. Ongerijmd	35
17. Terugblik	37
18. Bal bij tante Riet	38
19. Schijndood	39
20. Nemo	41

II. De grote oversteek (2009)

21. Rouw	44
22. Moe(der)	45

23. Monstermoeder	46
24. Lopende band	48
25. Sterke arm	50
26. Hardlopers	52
27. Nachtmerrie	54
28. Eierdopjes/kinderkopjes	55
29. Tandarts	57
30. Anne Geddes	58
31. Tranen	60
32. Sleutels	62
33. Verhuisellende	63
34. Sikkepit en kattenpis	64
35. Anne-Sofie	66
36. Uitgehuwelijkt	68
37. Domiesvraauw	69
38. Jip met de staart	71
39. Weg	72
40. Marvin	74
41. Baggerparty	76
42. Kruistocht	78
43. Kruistocht (jawel – einde!)	79
44. Nog een keer: hardlopers	81
45. Dankdag	82

III. Hoe meer zielen... (2010-2011)

46. Anders	85
47. Test	86
48. Marvin, Manuel & McDonald	88
49. (On)wijs	89
50. Maria	90
51. Zoals je bent	92

52. Ratatouille	93
53. Hysterie	95
54. Voetbaal	96
55. Sombere nacht	98
56. De boom in	99
57. Verbouwingsleed	100
58. Waswif	102
59. Hemelsgezind	103
60. Hormonen, hormonen!	105
61. Wel en wee	107
62. Boos	109
63. Borstvoedingsballade	111
64. Er kan nog meer bij	112
65. In Memoriam: Jip	114
66. Carry your love	115
67. (Parkeer)plaats	117
68. Inkt – Manuel	118
69. Inkt – ik	120
70. Inkt – móést dat nu zo?	121
71. Onwetend	122
72. Klaas	124
73. Mariëlle	126
74. Loslaten	127

IV. Bonus – voor de liefhebbers

75. Het lid van Jan Smit	131
--------------------------	-----

En nu jij...	133
---------------------	-----

Inleiding

Voor jou...

Daar ligt het dan. Een boek vol belevenissen waar het streven en het verlangen naar goed moederschap als een rode draad doorheen lopen. Niet een boek met de boodschap: 'Kijk mij het eens goed doen!' Maar: 'Ik wil het zo graag goed doen en waarom lukt dat nou niet altijd?' Moederschap is doorgaans iets van vallen en opstaan. Moederschap is keuzes maken en hoe doe je dat? Moederschap is balans zoeken en hoe vind je die? Moederschap is vooral een 24-uursjob voor de komende twintig, dertig jaar en hoe houd je dat vol?

Dat laatste maakt het zo moeilijk. Ik hoorde eens een bekende kinderboekenschrijfster in een interview zeggen: 'Ik vind niet dat je sacherijnig kunt zijn waar je kinderen bij zijn. Dat is zo sfeerverpestend.' Als ik zo iets hoor, weet ik dat dit de spijker op de kop is en tegelijk krijg ik zin om in mijn bed te kruipen met een kussen over mijn hoofd. Want ik red dat niet. Nooit sacherijnig – altijd opgeruimd. Nooit een steek laten vallen – altijd beheerst. Dat is nogal wat, nietwaar? Kijk, als het nu een kwestie van *haast nooit* en *meestal* was, dan kwamen we misschien nog een heel eind. Maar 't gaat over die uitglijder. Die misser. Dat plotselinge uit je rol (nou ja, rol) vallen. Het gewoon goed willen doen en het tot je grote frustratie niet altijd redden.

Ik ben gezegend met een nogal expressief karakter, maar dat is niet altijd een zegen. In zo'n geval is het extra moeilijk om het vierentwintig uur per dag goed te doen. En soms bekruipt me de vraag of dat ook moet. Dan zeg ik tegen mijn

lief: ‘Waarom mag ik wel mijn vrolijkheid laten zien en niet mijn gemopper laten horen?’ Zou dat nu echt zo zielsverwoestend zijn voor je kinderen? Komen ze dan werkelijk later in de goot, of (nog erger) bij een psycholoog terecht? Stel je voor zeg, je kind bij een psycholoog door jóúw toedoen. Het is mijn ergste nachtmerrie.

Er zijn mensen die het beter doen dan ik. Dat zijn de beheersten onder ons. De gelijkmatigen. De introverten wellicht. De mensen met de grote-nadenkende-ogen. Omdat ze minder impulsief zijn en minder het hart op de tong dragen, maken ze vast minder fouten. Tenminste, dat denk ik altijd. En ik ben stinkend jaloers op hen.

Ergens verwacht ik ook een lichte veroordeling van deze altijd goeie moeders. Misschien lezen ze sommige passages en gaat hun hart medelijdend uit naar mijn kinderen en dan denken ze: ‘Dat had toch anders gekund.’ O ja. O ja, zeker. Ik buig schuldbewust mijn hoofd. Ik denk ook altijd, zij het achteraf: dat had anders gekund. Maar voor jullie heb ik dit boek ook niet geschreven. Jullie zijn de gevorderden. De plusklas. Dit boek is voor (en vergeef me de term) de kneusjesmoeders – en wie de schoen past trekke hem aan. Mij zit hij in elk geval als gegoten.

Annemarie

Van alles en nog meer

2007-2008

1. Loslaten

Soms... soms zou ik mijn kinderen weer aan me vast willen koppelen. Gewoon, met navelstreng en al. Lekker veilig. Alles onder controle. Natuurlijk weet ik uit de boekjes dat dit een ondeugdelijke gedachte is. Ik kan al die passages wel dromen. Ja hoor, loslaten is nodig, want zonder loslaten geen leven. Ja hoor, dit begint al bij het doorknippen van de navelstreng. En dan het eerste potje. Het eerste stapje. De eerste schooldag en blablabla. Maar dit alles is nog niets in vergelijking met het klaarstomen van je kind tot zelfstandig verkeersdeelnemer. Alsof je opnieuw de schaar hanteert en de navelstreng doorknipt. Want het verkeer is gevaarlijk en gecompliceerd als het leven zelf.

Sinds Marvin fietsen kan, heb ik af en toe een nachtmerrieachtige droom. Het gaat over Marvin en over een vrachtauto. Pas als ik heel hard 'Stop! Stop!' roep, word ik wakker, met aan iedere haar een zweetdruppel.

Vandaag krijg ik opnieuw het bewijs dat ik mijn kind niet overal voor behoeden kan. Dat ik het gewoon loslaten moet – en overgeven. Marvin fietst voor mij uit. Hij wiebelt niet, hij stunt dit keer niet en opeens, vanuit het niets, gaat het helemaal mis. Was het een takje? Een steentje wellicht? Zijn stuur slaat om, Marvin wordt van het zadel gelicht en vanwege ons hoge tempo – we rijden een viaduct af – gelanceerd. Zijn luchtreis lijkt een film in slow motion. Al mijn zintuigen staan op scherp. Ik zie hoe zijn gezicht vertrekt van angst. Ik hoor de smak, het schuiven over het asfalt. Het wordt wat je noemt een PBL. Een Platte Bek Landing zonder weerga.

Gek, dat je in razend tempo in een soort glijdende schaal van opluchting terecht komt. Gelukkig, hij is niet dood. Gelukkig, hij gaat huilen. Gelukkig, hij komt overeind. Gelukkig, hij kan alle ledematen nog bewegen. Gelukkig, zijn tanden zijn niet kapot. En dan volgt er een pauze waarin hij getroost, vertroeteld, gepoetst en verbonden wordt. Na een paar minuten is de ergste schrik weggezakt en komen we in de volgende fase. Gelukkig, je fiets is nog heel. En, helemaal onder aan de rij: gelukkig, je jas is nog heel ('t was net een nieuwe). En gelukkig, je broek is nog heel (ook net een nieuwe).

'De wereld is gewoon te groot en te gevaarlijk voor een kind,' mopper ik tegen Michel, wanneer we – zij het dan licht zwabberend in onze benen – weer fietsen. 'Toen ze nog in mijn buik zaten was het veel eenvoudiger allemaal. Misschien valt er wel iets te regelen. Een soort averechtse wedergeboorte in het vlees of zo. Iets als: voeten vegen, jongens, en hoola, en houd je gedeisd daarbinnen.'

'Wat draaf je weer door,' zegt hij.

2. Tafelmanieren

Ik ben geen etiquettefreak, maar een beetje tafelmanieren vind ik wel prettig. Gewoon de basics, weet je wel: met mes en vork eten, niet op andermans bord kijken, beheerst eten en drinken en niet met je bestek tegen je gebit. Het is met twee knullen aan tafel een heksentoer om dat te bereiken.

Zeker als er ook nog eens een vriendje bij zit.

Vandaag is het weer bar. Links van mij zijn Marvin en zijn vriend – met volle mond uiteraard – geanimeerd in gesprek over de Romeinen en de Galliërs. Allerlei Asterix-en-Obelix-achtige taferelen passeren de revue. ‘Ja, en wist je dat de Romeinen met hun rechterhand eten en met hun linkerhand hun kont afvegen?’ Ik verslik me in een slok thee. Bah! Nee, dat wist ik niet en ik wil het niet weten ook en houd ogenblikkelijk op met dat vieze gedoe.

Rechts van mij zit Manuel. Manuel kan heel keurig zijn. Hij hanteert mes en vork met een precisie waar menig volwassene een puntje aan kan zuigen. Jammer dat hij vergeet zijn hand voor zijn mond te houden als hij verkouden is. Wanneer hij hoest, kan ik de bacillen bijna zien vliegen. ‘Doe je hand voor je mond, Manuel,’ zeg ik vriendelijk. Dom, want daar schiet hem iets te binnen. ‘Dat zei de juf op school ook, mama. Want Nathan ging hoesten en hij had niet zijn hand voor zijn mond. En toen lag de hoest helemaal bij de stoel van Bart!’ Ha! Dat vinden ze leuk, alle drie. Ze zien voor zich hoe de hoest van Nathan (met inhoud blijkbaar) in een boogje door de klas zweeft en bij de stoel van Bart op de grond uitenspat. Ik leg mijn mes en mijn vork neer en zeg: ‘Ja! Nu ben ik er helemaal klaar mee. Vanaf nu praten we alleen nog maar over gewone dingen en niet meer over snot en slijm en andere viezigheid. Hebben jullie dat goed begrepen?’

Na deze gezaghebbende woorden valt het even stil. Het vriendje van Marvin is werkelijk te goeder trouw en doet een serieuze poging om het gesprek een andere wending te geven. Hij zegt: ‘Mijn vader weet een goeie mop: twee tietten in een envelop!’

Ik ben het beu, ik geef het op.